

Горчивы сълзи катъ пролибатъ,
 Охъ плачь лѣтъ-жъ по чужды градове
 Ученые да добыватъ.

Ты равнодушно гледашъ на тоба
 И мръзнѣтъ ти какъ лѣтъ гърди-тѣ,
 Мрътвѣй сѣрдце-то ти. Вѣ глажъ.
 Незрѣли вѣхнѣтъ все мечти-тѣ.

Таквожи ли сѣрдце нечѣвѣбно
 Къмъ твои-тѣ любезни чада
 Като че носишъ има бащино
 Таквасъ ли хладнина сѣ пада?

За тѣхъ какъ да не та сѣрце коли?
 Родителска ль у тебе кръвъ нѣври,
 Или вѣ гърди любовъ та не гори?!

Смили, ты, нѣжны-тѣ имъ млади
 Почѣвѣвай и сѣжалѣны
 Опади ги съкъ спасовини
 За да довы-жътъ ученые.

ЗА ВРАЦА.

(Грады Вратца сѣ оплаква на гора-та).

. . . . Три пѣтъ сѣ, горо. ты разувѣва
 И три пѣтъ рони листове
 Три пѣтъ тебе снѣгъ покрыва,
 Отъ какъ мои-тѣ сынове,
 Като роса млади дѣчица,
 Къмъ истокъ мѣтатъ погледи;
 Ожидатъ аснѣ-тъ зорницъ
 Охъ свѣтлость да ги озари.

Горки-тѣ, колко сѣ хлочеи
 (Отъ немаренье бащино)